

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/387/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116207701
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7116207701.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobkyne R. B., nar. XX.X.XXXX, K., R. X, zast. JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Škultétyho 3, proti žalovaným 1) S. S., nar. XX.X.XXXX, R. S. XXX, adresa na doručovanie: K., Q. N.. X, zast. Mgr. Rolandom Kovácsom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Mäsiarska 30 a 2) MAXIMA FINANCE, s.r.o., Košice, Werferova 1, IČO: 36 589 055, zast. JUDr. Ivanom Husárom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Vojenská 14, o určenie absolútnej neplatnosti právnych úkonov, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 12C/95/2016-84 z 28.3.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaným v 1. a 2. rade proti žalobkyni priznáva náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. žalobu o určenie, že leasingová zmluva č. LZ/100/2007 z 13.11.2007 uzatvorená medzi žalovanou v 2. rade ako prenajímateľom a žalobkyňou ako nájomcom, je absolútne neplatná zamietol, II. žalobu o určenie, že kúpna zmluva uzatvorená medzi žalovanou v 2. rade ako predávajúcou a žalovanou v 1. rade ako kupujúcou, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností, zapísaných v katastrálnom území Q., vedených na LV č. XXXXX, ako byt č. XX na X. poschodí bytového domu súpisné č. XXXX na R.Č. X M. K. so spoluvlastníckymi podielmi na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 93/10000-in, všetko vedené Okresným úradom Košice, katastrálny odbor, je absolútne neplatná zamietol, III. priznal žalovanej v 1. rade náhradu trov konania v 100 %-nej výške. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, IV. priznal žalovanej v 2. rade náhradu trov konania v 100 %-nej výške. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Súd, vychádzajúc z § 7, § 34 ods. 1, 2, § 70 ods. 1, zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení ku dňu podania žaloby, § 44a, § 159 ods. 2, § 159a O.s.p., § 228 ods. 1, 2 C.s.p. (ich znenie citoval), urobil záver, že spor začal ešte za účinnosti O.s.p., že žalobkyňa mohla podať na správu katastra návrh na zápis začatia súdneho konania o neplatnosť kúpnej zmluvy, príp. o určenie vlastníckeho práva, keď podávala predchádzajúce žaloby. Z predloženého výpisu z LV č. XXXXX mal preukázané, že žalobkyňa takýto návrh na kataster nepodala, že určením absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou v 2. rade ako predávajúcou a žalovanou v 1. rade ako kupujúcou, ktorou sa prevádzalo vlastnícke právo k bytu č. XX, by pre žalobkyňu nemalo žiadne priaznivé dôsledky. Z toho mu potom vyplynulo, že žalobkyňa na takomto určení neplatnosti zmluvy nemá naliehavý právny záujem. Poukázal na to, že tvrdenie

žalobkyne, že ako spotrebiteľka nemusí preukazovať naliehavý právny záujem neobstojí, pretože v tomto prípade žaluje o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanými v 1. a 2. rade, čiže nejde o právny vzťah medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou a inou osobou ako veriteľom, že navyš, právny vzťah medzi žalovanými v 1. a 2. rade založený kúpnu zmluvou je súkromno-správny vzťah a nie spotrebiteľský právny vzťah. Pretože žalobkyňa nepreukázala naliehavosť právneho záujmu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanými v 1. a 2. rade, čím nebola naplnená základná podmienka v zmysle § 137 písm. c) C.s.p., žalobu v tejto časti zamietol. Navyš, poukázal na to, že kúpna zmluva uzatvorená medzi žalovanou v 2. rade ako predávajúcou a žalovanou v 1. rade ako kupujúcou uzatvorená 20.5.2009, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníckeho práva k bytu č. XX, nachádzajúceho sa v obytnom dome súpisné č. XXXX na R. X M. K. na X. poschodí v podiele 1/1, ako aj k prevodu podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 93/10000-in, je štandardná so všetkými podstatnými náležitosťami v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z., resp. Občianskeho zákonníka, že ani jedna zo zmluvných strán platnosť zmluvy nespochybňuje. Svoje tvrdenie žalobkyňa žiadnym dôkazom nepodložila. Konštatoval, že žalovaná v 1. rade byt kúpila za kúpnu cenu 25.280,- eur (761.585,28 Sk), čo podľa názoru súdu bola bežná cena za 1-izbový byt v Košiciach v danom období. K dôvodu neplatnosti zmluvy, že predmetný byt nebol žalovanej v 1. rade riadne odovzdaný, že v čase kúpy nebol spôsobilý na riadne užívanie, pretože nebol vypratáný, uviedol, že vlastníctvo k bytu, ako aj spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu sa nadobúda vkladom do katastra nehnuteľností a, že vypratanie bytu nerobí kúpnu zmluvu zo zákona neplatnou. K nároku žalobkyne, domáhajúcej sa určenia absolútnej neplatnosti leasingovej zmluvy č. LZ/100/2007 z 13.11.2007 uzatvorenou medzi žalovanou v 2. rade ako prenajímateľom a žalobkyňou ako nájomcom najskôr konštatoval, že uzatvoreniu leasingovej zmluvy predchádzalo uzavretie zmluvy o prevode vlastníckych práv k bytu č. XX, nachádzajúceho sa v obytnom dome súpisné č. XXXX na R. X M. K. na X. poschodí, ktorú uzatvorili dňa 13.11.2007 žalobkyňa ako predávajúca a žalovaná v 2. rade ako kupujúca, že ako už bolo konštatované v rozsudku Okresného súdu Košice I 17C/324/2012-136 zo 4.6.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 5Co/557/2013-195 z 18.3.2014, jednalo sa o štandardnú zmluvu so všetkými podstatnými náležitosťami v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z., pričom zmluva neobsahovala nijaké neštandardné dojednania, že žalobkyňa uvedenú zmluvu o prevode vlastníckych práv k bytu podpísala pred notárkou. Poukázal na to, že v právnom spore 12C/95/2016 neplatnosť tejto zmluvy však nenamietala, že žalobkyňa sa domáhala určenia neplatnosti leasingovej zmluvy č. LZ/100/2007, ktorú uzatvorila v rovnaký deň, ako zmluvu o prevode vlastníckych práv k predmetnému bytu, t.j. dňa 13.11.2007, že leasingová zmluva nemohla byť platná, keďže v čase uzatvorenia leasingovej zmluvy žalovaná v 2. rade ešte nebola vlastníčkou predmetného bytu. Súd podľa pečiatky správy katastra na zmluve o prevode vlastníckych práv k bytu zistil, žalovaná v 2. rade sa stala vlastníčkou tohto bytu dňom 14.11.2007 a v tejto súvislosti poukázal na čl. XIII. bod 8 leasingovej zmluvy, v ktorom sa uvádza, že zmluva nadobúda platnosť dňom jej podpísania oboma zmluvnými stranami a účinnosť dňom povolenia vkladu vlastníckeho práva k predmetu leasingu príslušnou správou katastra v prospech leasingového prenajímateľa a preto z tohto dôvodu leasingová zmluva nemôže byť neplatná. Ďalším dôvodom neplatnosti mala byť vzájomná závislosť leasingovej zmluvy a zmluvy o prevode vlastníckych práv k bytu v zmysle § 52a ods. 1, 2 Obč. zák. V tejto súvislosti uviedol, že žalobkyňa poukázala na vzájomnú závislosť oboch zmlúv, pričom zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením, alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami. Súd urobil záver, že ust. § 52a Obč. zák. bolo účinné až od 1.1.2008, že podľa prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1.1.2008, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov (§ 879j Obč. zák) a pretože obe zmluvy boli uzatvorené dňa 13.11.2007, ust. § 52a Obč. zák. sa na ne nevzťahuje. Konštatoval, že žalobkyňa sa neplatnosti leasingovej zmluvy domáhala aj z dôvodu, že nikdy nemala záujem previesť svoje nehnuteľnosti na tretie osoby, že mala záujem výlučne o úver, ten jej žalovaná v 2. rade poskytla len za takých okolností, že žalobkyňa na ňu prevedie svoj byt a žalovaná v 2. rade poskytne žalobkyňi nájom v danom byte. Tvrдила, že po zaplatení 12-tich splátok sa žalobkyňa opäť mala stať vlastníčkou predmetného bytu, že uvedená zmluva o prevode vlastníckych práv k bytu bola v skutočnosti zabezpečovacím prevodom práva, že dojednanie o spôsobe uspokojenia pohľadávky tým, že si veriteľ ponechá predmet zabezpečenia treba považovať za odporujúce účelu § 553 Obč. zák., že takéto ust. je v rozpore s dobrými mravmi a preto je zmluva neplatná v zmysle § 39 Obč. zák. a taktiež je neplatná aj podľa § 37 ods. 1 Obč. zák., keďže právny úkon žalobkyňa neurobila slobodne a vážne. Súd v tejto súvislosti opätovne poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice I 17C/324/2012-136 zo 4.6.2012, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach 5Co/557/2013-195 z 18.3.2014, v ktorých už

súdy konštatovali, že leasingová zmluva č. LZ/100/2007 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou v 2. rade dňa 13.11.2007 obsahuje všetky podstatné náležitosti, že sa jedná sa o nepomenovanú zmluvu, ktorá obsahuje prvky zmluvy o kúpe prenajatej veci, nájomnej a úverovej zmluvy. Poukázal na to, že súdy konštatovali vyjadrenie žalobkyne, že uzatvorila predmetné zmluvy omylom, vychádzajúc zo skutočností, že ide o zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, za nedôveryhodné, pretože predložené zmluvy sú jasné, určité a zrozumiteľné, obsahujú označenie zmluvných strán, je v nich jasne vymedzený predmet zmluvy, finančný prenájom s právom odkúpiť predmet leasingu, že žalovaná v 2. rade byt od žalobkyne riadne odkúpila, žalobkyňa mala po celú dojednanú dobu finančného prenájmu byt riadne v užívaní. Ďalej súdy konštatovali, že omyl v pohnútke nerobí právny úkon neplatným, navyše, ak by bola žalovaná v 2. rade bývala chcela dňa 13.11.2007 uzavrieť so žalobkyňou zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, nič jej v tom nebránilo, najmä, ak medzi hodnotou nehnuteľnosti a pohľadávkou veriteľa nebol hrubý nepomer. Ďalej súd poukázal aj na tú skutočnosť, že žalobkyňa ani po tom, keď jej došlo oznámenie z katastra, nevyužila zákonné právo v zmysle § 49 Obč. zák. odstúpiť od zmluvy o prevode vlastníctva k bytu uzavretej so žalovanou v 2. rade, v prípade, že by túto bola uzatvorila v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Urobil záver, že taktiež neobstojí tvrdenie žalobkyne, že sa nejedná o leasingovú zmluvu, ale o zmluvu o úvere, t.j. spotrebiteľskú zmluvu, že V zmysle § 2 zák. č. 258/2001 Z.z. zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, že v tomto prípade však žalovaná v 2. rade žalobkyňi žiaden úver neposkytla, že žalobkyňa predala žalovanej v 2. rade svoj byt, za čo jej žalovaná v 2. rade vyplatila kúpnu cenu 600.000,- Sk. Následne bola uzatvorená predmetná leasingová zmluva, kde si strany jasne a zrozumiteľne dojednali, čo je predmetom leasingu, aké sú podmienky, dobu trvania leasingu a jasne boli určené aj termíny a výška jednotlivých mesačných leasingových splátok. Zároveň bola v zmluve dohodnutá aj možnosť žalobkyne ako leasingovej nájomkyne po ukončení leasingovej zmluvy a po splatení všetkých leasingových splátok odkúpiť predmet leasingu za dohodnutú kúpnu cenu vo výške 1,- Sk. Podľa názoru súdu sa jednalo o bežnú a štandardnú leasingovú zmluvu. Aj keď súd nerozporoval, že leasingová zmluva č. LZ/100/2007 z 13.11.2007 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou v 2. rade, je spotrebiteľskou zmluvou, poukázal na to, že sa nejedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 2 písm. b) zák. č. 258/2001 Z.z. a z uvedeného dôvodu ust. zák. č. 258/2001 Z.z. na predmetnú leasingovú zmluvu neaplikoval. Na základe uvedeného aj žalobu v časti určenia absolútnej neplatnosti leasingovej zmluvy č. LZ/100/2007 z 13.11.2007 uzatvorenou medzi žalobkyňou a žalovanou v 2. rade zamietol. Citujúc znenie § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C.s.p., vzhľadom k tomu, že vo veci boli úspešné žalované v 1. a 2. rade, priznal žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania v 100 %-nej výške, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote žalobkyňa z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a), t.j. že neboli splnené procesné podmienky, písm. b), t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, písm. d), t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. e), t.j. že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, písm. f), t.j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, písm. g), t.j. že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a písm. h), t.j. že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. V k naliehavému právnenému záujmu namietala, že v žalobe čl. VII uviedla, že ako spotrebiteľka (vo vzťahu k žalovanej v 2. rade), má naliehavý právny záujem na určení vždy, že navyše bez navrhnutého rozhodnutia jej reálne hrozí vystaňovanie zo sporných nehnuteľností a stane sa z nej a jej dcéry bezdomovkyňa, že jej právne postavenie je neisté. Opakovala, že vzhľadom k skutočnosti, že ide o zmluvy na sebe navzájom previazané a na sebe závislé, má naliehavý právny záujem aj na určení absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Názor súdu o tom, že 25.280,00 eur bola v r. 2007 bežnou sumou za byt považovala za ničím nepodložený a neosvedčený. Naopak, tvrdila, že hodnota jej bytu v tom čase bola viac ako 35.000,00 eur. Poukázala na to, že súdu predložila rozsudok Krajského súdu v Bratislave 8Co/416/2012 zo 17.9.2013, že z neho vyplýva, že v prípade, ak sa uskutočnil prevod nehnuteľností zo žalovaného v 2. rade na žalovanú v 1. rade za situácie, keď tieto boli obývané žalobkyňou a jej dcérou, neboli vypratane, žalovaným v 2. rade žalovanej v 1. rade neboli riadne odovzdané, že kúpna zmluva nebola platne právne uzatvorená, že byt v čase kúpy nebol spôsobilý na riadne užívanie, pretože nebol vypratáný. Zdôraznila, že súd v rozsudku žiadnym spôsobom riadne neodôvodnil, prečo

rozhodol diametrálne odlišne od ňou cit. rozsudku, čím porušil jej právo na predvídateľnosť súdneho rozhodnutia a princíp právnej istoty, jeden zo základných pilierov právneho štátu (citovala sčasti z odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR z 22.11.2011 IV.ÚS 499/2011-25). K názoru súdu o tom, že v leasingovej zmluve čl. XIII. bod 8 je uvedené, že zmluva nadobúda platnosť dňom podpísania oboma zmluvnými stranami a účinnosť dňom povolenia vkladu vlastníckeho práva k predmetu leasingu príslušnou správou katastra v prospech leasingového prenajímateľa, že aj keď v čase uzatvorenia leasingovej zmluvy žalovaná v 2. rade nebola vlastníkom bytu, uviedla, že nie je podstatné, čo bolo uvedené v napádanej zmluve, že podstatné je, že v čase uzavretia leasingovej zmluvy medzi ňou a žalovanou v 2. rade 13.11.2007 žalovaná v 2. rade nebola vlastníkom bytu, že vklad vlastníckeho práva v jeho prospech bol povolený až druhý deň po uzavretí leasingovej zmluvy, t.j. 14.11.2007, že leasingová zmluva je absolútne neplatná, pretože v čase jej uzavretia žalovaná v 2. rade nebola vlastníkom nehnuteľností a na základe absolútneho neplatného právneho úkonu takto nemohlo dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva na žalovanú v 1. rade, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa, pričom sčasti citovala z odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR I.ÚS 50/2010-11 z 10.2.2010. Bez ohľadu na účinnosť § 52a Obč. zák. mala za nelogické, aby najprv nehnuteľnosti na žalovanú v 2. rade previedla a následne, v ten istý deň s ňou uzavrela leasingovú zmluvu, ktorou tie isté nehnuteľnosti po presne dohodnutých splátkach nadobudne späť, do svojho výlučného vlastníctva. Poukázala na to, že súd v tomto smere riadne dokazovanie nevykonal, nedotazoval napr. žalovanú v 2. rade, či bolo štandardným postupom uzatvárať v jeden deň kúpne a leasingové zmluvy, predmetom ktorých boli tie isté nehnuteľnosti, koľko takých zmlúv uzavrel v r. 2007, nevyplustroval, koľko konaní o neplatnosť zmlúv prebieha pred všeobecnými súdmi. Ku konštatovaniu súdu na str. 11 odôvodnenia, bod 42 rozsudku, že prepadná klauzula v podstate neodporuje zákonu, že ide o štandardnú leasingovú zmluvu, uviedla, že prepadná klauzula je neprijateľná pri zabezpečovanom prevode práva, ako aj pri iných druhoch zabezpečenia záväzkov, že dojednanie o spôsobe uspokojenia pohľadávky tým, že veriteľ si ponechá predmet zabezpečenia odporuje účelu § 553 Obč. zák. v znení pred 1.1.2008 a je v rozpore s dobrými mravmi. S odkazom na platné predpisy a judikatúru ESD, uviedla, že je povinnosťou súdu v každom štádiu konania a to aj v každom druhu konania a to bez výnimky ex offa skúmať, či sa nejedná o spotrebiteľský vzťah, s tým, ak súd príde k pozitívnemu zisteniu, na uvedený vzťah aplikovať právne normy spotrebiteľského práva. Poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 16.11.2010 vo veci Pohotovosť s.r.o. C-76/10, že vnútroštátny súd má v každom štádiu konania, vrátane výkonu rozhodnutia povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalé povahy sankcií (a nielen sankcií, ale akýchkoľvek zmluvných dojednaní) obsiahnutých v zmluve o úvere, ak má súd k tomuto účelu k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave. Uviedla, že poukázala na množstvo neprijateľných zmluvných podmienok v leasingovej zmluve, ktoré je súd povinný skúmať ex offa, že tieto neskúmali súdy v žiadnom z ňou iniciovanom súdnom konaní, že čl. II. zák. č. 150/2004 Z.z., ktorým sa novelizoval Obč. zák., bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34) (ďalej len „smernica“). Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27.6.2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-243/98 a C-244/98, O.G.E.S. proti R.M.Q.U.S.E.S. proti J.M.S.A.P., J.L.C.M., M.B. a E.V.F. Vytýkala súdu, že rozhodnutie riadne neodôvodnil, že ho nemohol riadne odôvodniť, keď vo veci nevykonal dokazovanie, náležite nezistil skutkový stav veci. Navrhla rozsudok zrušiť, vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznať jej trovy odvolacieho konania.

5. Žalovaná v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu rozsudok považovala v celom rozsahu za správny. Vzhľadom na skutočnosť, že ide o určovaciu žalobu žalobkyne v zmysle § 137 písm. c) C.s.p., zdôraznila, že základnou podmienkou žaloby je preukázanie naliehavého právneho záujmu žalobcu. V prvom rade uviedla, že žalovaná samostatnou zmluvou o prevode vlastníckych práv k bytu 13.11.2007, ktorá bola jasná, zrozumiteľná, bez väd a omylov, podpísaná pred notárom, najprv previedla svoj 1-izbový byt na žalovanú v 2. rade za úplne štandardnú cenu v r. 2007 v sume 600.000,00 Sk a potom uzavrela so žalovanou v 2. rade leasingovú zmluvu, ktorá v zmysle čl. XIII ods. 8 bola síce podpísaná v deň podpísania a nadobudnutia platnosti zmluvy o prevode vlastníckych práv k bytu dňa 13.11.2007, ale s účinnosťou v deň nadobudnutia povolenia vkladu vlastníckeho práva k predmetu leasingu správou katastra. Určovacou žalobou v zmysle výkladu § 137 písm. c) C.s.p. však súd jednoznačne určoval aktuálny právny stav (v prítomnom čase), ku dňu vyhlásenia rozsudku, nie však práva, ktoré už (na zákl. právnych úkonov alebo iných skutočností) zanikli. Poukázala na to, že naliehavosť právneho záujmu musí byť preukázaná a dokázaná zo strany žalobcu, čím sa preukazuje, či by pozitívne súdne

rozhodnutie malo vôbec zmysel a mohlo zvrátiť už existujúci stav, čo v tomto prípade žalobkyňa nemôže preukázať, keďže peniaze za byt jej vyplatené boli, túto skutočnosť ani nepopierala, prevod bytu a rozhodnutie katastra o prevode bytu rešpektovala, nenamietala a nenapádala. V konečnom dôsledku predmetný byt žalobkyňa mohla na základe leasingu riadne odkúpiť, čo však absolútne ignorovala, keďže v priebehu nasledujúceho roka a pol, potom ako predala byt, leasingové splátky žalovanej napriek viacerým výzvam neuhrádzala. Čiže všetky plnenia a všetky protihodnoty za byt ostali v jej prospech. Naopak, uvedený byt protiprávne, v rozpore s dobrými mravmi užíva naďalej žalobkyňa spolu so svojou dcérou v produktívnom veku, úplne na úkor všetkých platieb žalovanej v 1. rade za byt a služby spojené s bývaním, napriek

riadnemu, legálnemu nadobudnutiu bytu žalovanou v I. rade. Takýto priživujúci stav od neoprávnenej užívateľky - žalobkyne je pre ňu extrémne finančne neznesiteľný, pretože je nútená žiť a platiť si zo svojho skromného dôchodku ďalší podnájom na Q. N.. Č.. X M. K.J., aby nebola na ulici. Žije zo svojho starobného dôchodku a sama sa celodenne stará o svojho jediného syna s ťažkým zdravotným postihnutím Q. V., nar. X.X.XXXX, trv. bytom R. X, K. v podnájme. Takýto stav pre ňu - vlastníčku bytu je extrémne neznesiteľný aj preto, že užívateľka bytu - žalobkyňa neplatí žiadne platby súvisiace s bytom po celú dobu od r. 2009 od začiatku jej výlučného vlastníctva (keďže ho neplatila ani pred tým a preto oň prišla). Zároveň sú všetky jej pohľadávky - majiteľky voči neoprávnenej užívateľke - žalobkyňi fakticky nevyožiteľné, pretože na žalobkyňi nie je evidovaný žiaden majetok, žije na úkor majetku žalovanej v 1. rade, ktorý ešte absolútne zaťažuje na úkor žalovanej v I. rade neuhrádzaním záväzkov a spojených služieb, napriek viacerým, dávno právoplatným exekučným titulom oprávnenej - žalovanej v I. rade voči povinnej žalobkyňi. Týmto spôsobom sama ignoruje základné ľudské práva a slobody čl. 20 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého "Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom." Poukázal a na to, že ako každá žaloba, aj určovacia žaloba v zmysle výkladu 137 písm. c) C.s.p. zakladá prekážku litispendencie a rei iudicata pre určovaciu žalobu s rovnakým obsahom medzi totožnými stranami aj vtedy, ak je naliehavý právny záujem deklarovaný odlišne. Ak už bolo právoplatne rozhodnuté o určovacej žalobe (ako už v právoplatne rozhodnutej veci súdnym rozhodnutím o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a o určení neplatnosti zmlúv 17C/324/2012-J36 Okresného súdu Košice L zo 4.6.2012, právoplatným 23.4.2014, v spojení s rozsudkom 5Co/557/2013-195 Krajského súdu v Košiciach z 18.3.2014, právoplatným 23.4.2014. Poukázala na to, že okrem uvedeného bolo rozhodnuté aj o neplatnosti právneho úkonu a neplatnosti zmluvy, ktorou žalobkyňa previedla vlastnícke práva k predmetnej nehnuteľnosti na žalovanú v 2. rade v rozsudku z 10.6.2010, sp. zn. 31C/49/2009 Okresného súdu Košice IL v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice 4Co/272/2010 z 22.11.2011), potom rozsudok vynesený na základe určovacej žaloby (tak vyhovujúci ako aj zamietajúci) záväzne determinuje, akým spôsobom vyrieši súd v konaní o žalobe predbežnú otázku, či právo (ktorého porušenie žalobca tvrdí) existovalo alebo nie. Zdôraznila, že podľa väčšinových právnych názorov právnej vedy je naliehavý právny záujem na určení práva vecnou legitimáciou žalobcu, čo v prípade žalobkyne voči nej absolútne chýba, že nejde iba o procesnú podmienku naliehavosti právneho záujmu. Z uvedeného jej vyplýva, že rozhodnutie o právnom záujme (či už je, alebo nie je daný) je meritórne a absencia naliehavého právneho záujmu je dôvodom zamietnutia žaloby. Zdôraznila, že zároveň v zmysle § 34 ods. 2 Katastrálneho zákona a v zmysle § 228 ods. 2 C. s. p. SP (tiež v zmysle § 59a O.s.p.) aj prípadné rozhodnutie v prospech žalobkyne by nebolo spôsobilé zmeniť zápis v katastri nehnuteľnosti, keďže v čase prevodu vlastníckych práv k bytu medzi žalovanou v 2. rade a žalovanou v 1. rade nebola do L V č. XXXXX, k.ú. Q., Y. K. - N. Q. zapísaná poznámka o súdnom konaní, čo potvrdil už Okresný súd Košice II v konaní sp. zn. 31 C/49/2009. V tomto prípade právny záujem nevyplýva z osobitného právneho predpisu o zhode zápisov s verejným registrom, al. o určení pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky v exekúcii § 55 ods. 2 EP, pohľadávky prihlásenej do konkurzu § 32 KR, do reštrukturalizácie § 124 KR, na vylúčenie veci z exekúcie § 55 ods. 1 EP alebo zo súpisu konkurznej podstaty § 78 KR. S názorom súdu, že hodnota 25.280,- eur za byt v r. 2007 je primeraná cena, úplne súhlasila, pretože je to evidentné aj s ponúk a dopytu na internete z uvedeného obdobia. Zároveň potvrdzuje to aj skutočnosť, že predmetný byt bol odkúpený za hodnotu 19.916,- eur, ktorú navrhla žalobkyňa v zmluve čl. III ods. 2 zmluvy o prevode. Na druhej strane táto otázka je irelevantná vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nie je vecne legitimovaná žalovať žalovanú v 1. rade pre skutočnosť nadobudnutia bytu do osobného vlastníctva od žalovanej v 2. rade. Pokiaľ ide o skutočnosť, že byt nebol v čase prevodu vlastníckych práv (medzi žalovanou v 2. rade a žalovanou v 1. rade) 20.5.2009 vypratáný, uviedla, že neznamená to, že predmet plnenia by mal byť nemožný (napr. pre svoju neexistenciu), že túto skutočnosť ani jedna zo zmluvných strán nenamietala a nedomáhala sa neplatnosti zmluvy (právneho úkonu), pretože žalovaná v 1. rade vedela, že práva k bytu nadobúda v dražbe, bola teda uzročená so skutočnosťou, že môže

sa vyskytnúť takýto problém. Keďže žiadna zo zmluvných strán sa neplatnosti zmluvy nedomáhala, nie je prečo sa zaoberať otázkou neplatnosti zmluvy, najmä keď žalobkyňa nie je v pozícii k žalovanej v 1. rade vecne legitimovaná, pretože ust. 52a ods. 2 Obč. zák. bolo účinné až od 1.1.2008 a neprichádza ani do úvahy závislosť tejto zmluvy o prevode vlastníckych práv k bytu s leasingovou zmluvou v zmysle § 52a ods. 2 Obč. zák., ktorej neplatnosti sa žalobkyňa domáha. Poukázala na výklad § 588 Obč. zák., že predmet kúpnej zmluvy môže byť dokonca nielen vec, ktorá v čase kúpy existuje ale aj vec, ktorá má vzniknúť v budúcnosti, teda kúpa nádeje § 501 Obč. zák., a že aj keď je pravda, že v zmysle výkladu § 488 Obč. zák., nikto sa nemôže platne zaviazat' na úplne nemožné plnenie, to však nie je tento prípad, najmä pre úplne jednoznačnú odpoveď v § 575 ods. 2 Obč. zák. Z (Plnenie nie je nemožné, najmä ak ho možno uskutočniť aj za sťažených podmienok, s väčšími nákladmi alebo až po dojednanom čase). K vyjadreniu žalobkyne, že v čase uzatvárania leasingovej zmluvy medzi žalovanou v 2. rade a žalobkyňou 13.11.2007, podobne ako sa vyjadrovala, leasingová zmluva bola uzavretá následne po uzavretí zmluvy o prevode vlastníckych práv k bytu medzi žalovanou v 2. rade a žalobkyňou 13.11.2007, túto skutočnosť jasne predpokladá a vyjadruje v ust. čl. XIII ods. 8 leasingovej zmluvy. Najpodstatnejšia a najdôležitejšia pre ňu je skutočnosť, že ona svoj byt č. XX, na X. posch., na ulici R. Č.. X M. K. nadobudla legálne, riadne, kúpnu zmluvou v zmysle § 588 Obč. zák., V-3470/2009, 8.6.2009, od žalovanej v 2. rade, teda od výlučného vlastníka bytu, zaplatila zaň kúpnu cenu a od uvedeného dátumu je výlučnou vlastníčkou bytu zapísaná na LV Č. XXXXX v kat. úz. Q., obce K. - N. Q.. Keďže z absolútnych existenčných dôvodov sa bráni tomu aby so svojim synom s ťažkým zdravotným postihnutím nezostala niekde pod mostom, je nútená si platiť ešte aj podnájom v ktorom si z ekonomických dôvodov nemôže dovoliť zapínať v zime radiátory zapínať vodu okrem úplne najnutnejších prípadov a podobne, kým toto účelové, umelo vyvolávané konanie zo strany žalobkyne trvá, aby neoprávnená žalobkyňa užívala byt, za ktorý na úkor cudzieho majetku (majetku žalovanej v I. rade) neplatí ani spojené služby od počiatku do teraz, počas ďalšieho a ďalšieho prerušenia súdneho konania o vypratanie bytu začatého v r. 2009 pod sp. zn. I5C 113/2009 na Okresnom súde Košice II, teda ďalšieho a ďalšieho bezúspešného bránenia práva. Neustále žiadosti o prerušenie súdneho konania o vypratanie bytu podáva žalobkyňa už niekoľký krát od r. 2009, najprv kvôli súdnemu konaniu 31 C/49/2009 Okresného súdu Košice II, potom kvôli súdnemu konaniu I7C/324/2012 Okresného súdu Košice I, neskôr kvôli sťažnosti na Európsky súd pre ľudské práva, údajné pre porušenie jej základných práv. Okresný súd Košice II všetky tieto predošlé návrhy žalobkyne na prerušenie konania zrušil. Aktuálne prerušenie konania na vypratanie bytu. I5C/13/2009 stále trvá pre toto opätovné súdne konanie. Navrhla rozsudok potvrdiť v celom rozsahu ako vecne správny a zaviazat' žalobkyňu na úhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu odvolanie považovala v celom rozsahu za nedôvodné, navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

7. V tejto súvislosti v celom rozsahu odkázala na svoje vyjadrenia vo veci samej (najmä na vyjadrenie k žalobe z 24.3.2017). Nad rámec doteraz uvedeného uviedla, že v zmysle uznesenia NS SR 1 Cdo 44/2010 uverejnenom v zbierke stanovísk NS SR 3/2013 pod č. 40, pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením. Identické závery vyplývajú aj z uznesenia NS SR 1Cdo 133/2009 alebo z nálezu US SR II.ÚS 349/2009. Zdôraznila, skutočnosť, keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej "nové" právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Poukázala na to, že v prejednávanej príhode už súdy v právoplatne skončenom súdnom spore vedenom na OS Košice I pod spis. zn. 17C/324/2012 konštatovali, že leasingová zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti a považovali uvedenú zmluvu za platnú. Takisto v rámci uvedeného konania došlo k zamietnutiu žaloby na určenie vlastníckeho práva a bolo konštatované, že kúpna zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou v 2. rade je štandardnou kúpnu zmluvou so všetkými náležitosťami požadovanými platným právom. Vzhľadom na uvedeného, zastávala názor, že súd I. inštancie nemal možnosť uvedenú právne otázku posudzovať inak a už lez z tohto dôvodu musel žalobu zamietnuť. Súčasne poznamenala, že ani prípadný vyhovujúci výrok nemá pre žalobkyňu žiaden právny význam, že na základe takéhoto rozsudku, by sa aj tak nestala vlastníčkou bytu a preto na jej strane absentuje naliehavý právny záujem na takomto určení. Konštatovala, že rozsudok KS BA 8 Co/416/2012 je ojedinelým rozhodnutím, ktoré nebolo uverejnené v zbierke stanovísk NS SR a súdov SR a ani nebol podľa jej vedomostí publikovaný

v žiadnom odbornom periodiku a ani na neho neodkazujú iné rozhodnutia súdov SR, že právny názor KS BA uvedený v tomto rozhodnutí spočívajúci v tom, že je údajne neplatná kúpna zmluva ak jej predmetom je byt, ktorý nie je vypratany je nepochybne nesprávny. Takýto záver nevyplýva zo žiadneho ust. právneho poriadku SR a je ústavne neudržateľný. Navyiac v nimi prejednávanom prípade bolo skutková situácia čiastočne odlišná. Pre súd nie je záväzná akákoľvek rozhodovacia prax iného súdu (s výnimkou dovolacieho a Ústavného súdu). Je preto toho názoru, že súd správne právne vec posúdil ak uviedol, že vypratanie bytu nespôsobuje neplatnosť kúpnej zmluvy (ods. 38 odôvodnenia rozsudku). Týmto odôvodnením dal súd aj stručnú, ale postačujúcu odpoveď na argumentáciu žalobkyne a jej poukaz na rozhodnutie KS BA. Aj keď to považuje vzhľadom na uvedené za nepodstatné, poukázala aj na to, že zásada *nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet* bola prelomená v poslednej rozhodovacej praxi US SR keď v rozhodnutí zo 16. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015-33 US konštatoval, že nemožno bezvýnimočne tvrdiť - ako to konštatovali všeobecné súdy - že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu (*dominum* [pozn.: asi *dominium*] *auctoris*) povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva". Musí totiž "dôjsť" aj k určitému posunu v doterajšej judikatúre ústavného súdu v riešení otázky "*nemo plus iuris*" (I.ÚS 50/2010) o nové interpretačné závery či vývoj sociálnej reality najmä v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Navyše ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä, keď ho potom aprubuje aj príslušný orgán verejnej moci [kataster nehnuteľností, súd a pod.]

8. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právneho posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na ktoré v celom rozsahu odkazuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobkyňou, ktorou v podstate iba opakuje dôvody uvádzané pred súdom prvej inštancie, na ktoré súd riadne a presvedčivo odpovedal.

9. Ani jeden so žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

10. Žalobkyňa v odvolacom konaní uplatnila všetky odvolacie dôvody vymenované v § 365 ods. 1 C.s.p. písm. a), b), d), e), f), g) a h) C.s.p., t.j. že neboli splnené procesné podmienky, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

12. Žalobkyňa v odvolaní, o.i., vymenovala odvolacie dôvody podľa § 365 od. 1 písm. a), d), e) a g) C.s.p., bez toho, aby konkretizovala v prejednávannej veci, v čom spočívajú tieto odvolacie dôvody, t.j. aké procesné podmienky v prejednávannej veci neboli splnené, k akej inej vade došlo v konaní, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, neuviedla, ktoré dôkazy súd prvej inštancie nevykonal, ktoré navrhla pred súdom vykonať potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, z akých dôvodov zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Uvedené odvolacie dôvody nielenže neboli žalobkyňou konkretizované, ale neboli odvolacím súdom ani zistené.

13. Žalobkyňa vytyka rozhodnutiu jeho nepreskúmateľnosť, ktorá je obsiahnutá v odvolacom dôvode uvedenom v § 365 ods. 1 písm. b), t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Výhrada žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia je neopodstatnená.

15. Písomné vyhotovenie rozhodnutia a jeho odôvodnenie zodpovedá všetkým kritériám uvedeným v § 220 C.s.p. (účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie). V odôvodnení rozsudku súd uviedol, čoho sa žalobkyňa domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní v 1. a 2. rade, aké prostriedky procesnej obrany použili. Súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, ako vec právne posúdil, pričom jeho rozhodnutie zodpovedá kritériám presvedčivosti.

16. Výhrada žalobkyne, že súd sa nevysporiadal s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave 8Co/416/2012 zo 17.9.2013, že rozhodol diametrálne odlišne vo vzťahu k určeniu neplatnosti kúpnej zmluvy, je bez právneho významu. Je potrebné uviesť, že v prejednávanej veci ide o určovaciu žalobu a v prvom rade bolo potrebné preukázať naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanou v 1. a žalovanou v 2. rade. Nedostatkom naliehavosti právneho záujmu na určení neplatnosti tohto právneho úkonu sa súd prvej inštancie riadne a presvedčivo vysporiadal, v dôsledku čoho žalobu zamietol a preto už len z tohto dôvodu nebolo potrebné a bolo by aj nadbytočné sa zaoberať aj hmotnoprávnym posúdením veci. Ide o procesnú podmienku konania, ktorá musí byť splnená na to, aby mohol súd v merite veci aj po právnej stránke vec prejednať a rozhodnúť. Nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti kúpnej zmluvy a neplatnosti leasingovej zmluvy sú, bez všetkého dôvodom na zamietnutie žaloby v prípade oboch zmlúv. O.i., je potrebné sa stotožniť s názorom žalovanej v 2. rade, že rozsudok KS BA 8 Co/416/2012 je ojedinelým rozhodnutím, ktoré nebolo uverejnené v zbierke stanovísk NS SR a súdov SR a ani nebol publikovaný v žiadnom odbornom periodiku a na neho neodkazujú iné rozhodnutia súdov SR, pričom v prejednanom prípade bolo skutková situácia čiastočne odlišná. Napokon je potrebné dodať, že túto skutočnosť, že byt nebol v čase uzavretia kúpnej zmluvy vypratáný, namieta žalobkyňa až v odvolacom konaní, na ktorú už nie je možné prihliadať.

17. Odvolací dôvod uvedený v § 365 písm. d) C.s.p. rovnako nie je daný.

18. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci sú všetky vady prejavujúce sa v inom postupe súdu prvej inštancie pri dokazovaní v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa neuvádza, k akej inej vade konania postupom súdu došlo, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorú odvolací súd v postupe súdu, o. i., nezistil.

19. V odvolaní žalobkyne sa neuvádza žiadna skutočnosť, ktorá by zakladala existenciu tohto odvolacieho dôvodu, preto ani tento odvolací dôvod nie je daný, pričom ani odvolací súd nezistil, že postupom súdu by došlo k inej vade, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

20. Neúplnosť zistenia skutkového stavu je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre spor), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy sporu vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

21. Súd prvej inštancie vykonal všetky potrebné dôkazy na správne právne rozhodnutie veci.

22. Žalobkyňa v odvolaní neuviedla, ktoré ňou navrhované dôkazy súd prvej inštancie nevykonal, ktoré pred ním navrhla vykonať a ktoré by boli potrebné pre správne právne rozhodnutie veci. Je potrebné

vziať na zreteľ aj skutočnosť, že strany sporu, vrátane ich právnych zást. na pojednávaní 28.3.2017 ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemali (zápisnica z pojednávania 28.3.2017 na č.l. 81) a na to súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené (zápisnica na č.l. 82).

23. Odvolací dôvod podľa 365 ods. 1 písm. g) C.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p. (účinného v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie).

24. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

25. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, pokiaľ ide o vyhodnotenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, ktorý vyčerpávajúco dáva odpovede na všetky spochybnované skutočnosti uvádzané žalobkyňou v odvolaní, na ktoré dôvody poukazuje aj odvolací súd.

26. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany i podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

27. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

28. Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na právne závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozsudku, vrátane nedostatku naliehavosti právneho záujmu na určení neplatnosti žalovaných právnych úkonov, na predchádzajúce právne závery vyslovené prvoinstančnými súdmi v právoplatných rozhodnutiach pod sp. zn. 17C/324/2012 o určení vlastníckeho práva Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31C/49/2009 o určení neplatnosti kúpnej zmluvy vedeného pred Okresným súdom Košice II a odvolacím súdom pod sp. zn. 5Co/55/2013.

29. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 256 C.s.p.

31. Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech a žalovaní boli v odvolacom konaní úspešní, preto bola žalovaným voči neúspešnej žalobkyni priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

32. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).